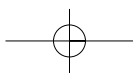
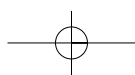
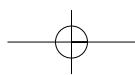
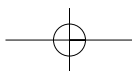

29 september - 24 oktober 2012

Vooraf.

Dit jaar zullen twee 'nieuwelingen' naar Katako-Kombe komen: Benoit Braeckman, de voorzitter van 'Ingenieurs zonder Grenzen' en Dr. Herman Burvenich, een oftalmoloog die al jaren in kliniek St. Jozef van Gentbrugge werkt (nu AZ Maria Middelaars Gent).

Benoit zal de mogelijkheden onderzoeken om een nieuwe cisterne te installeren. Ik zal dit deels voorbereiden door in Kinshasa enkele bedrijven te zoeken die cisternes verkopen en/of produceren. Benoit zal ook de staat van de gebouwen in Katako-Kombe bekijken en adviseren wat er kan of moet aan gedaan worden indien dat nodig is.

Herman zal in eerste instantie raadplegingen doen en bepalen welke mensen in aanmerking komen voor een operatie. Het is zijn bedoeling om vooral cataractoperaties uit te voeren.

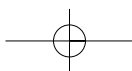
Ik zal vijf dagen vóór hen in Katako-Kombe zijn en daar Hermans apparaten klaarzetten zodat hij zo vlug als mogelijk aan zijn consultaties kan beginnen. Herman heeft ervaringen in Lubumbashi en Haïti waar hij in stedelijke ziekenhuizen werkte. Hij was echter nog nooit actief in een zó rurale en afgelegen omgeving als Katako-Kombe.

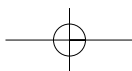
Yves, Benoit en Herman vertrekken op vrijdag 5 oktober naar Congo, een vrijdag, want SN Brussels Airlines vliegt vanaf oktober 's zaterdags niet meer op Kinshasa. Op 8 oktober nemen ze dan de binnenlandse vlucht naar Lodja om op 9 oktober in de namiddag in Katako-Kombe aan te komen.

Zaterdag 29 september 2012.

Zoals vorig jaar vertrek ik dus ook dit jaar enkele dagen vóór Yves. Morgen zal ik met King in Kinshasa bespreken wat we moeten aankopen; woensdag zullen we eerst de check-in doen van alle bagage en aankopen en daarna nog wat bezoeken afleggen. Dat is toch de agenda die ik voor mezelf opgemaakt heb maar creatief met de beschikbare tijd omgaan is in Congo een must, ondanks de planning. Donderdagmorgen vertrekken we dan zeer vroeg naar Tshumbe om tegen 's avonds, hoop ik, in Katako-Kombe aan te komen. Ik heb daar toch op aangedrongen.

Als we in Zaventem aankomen, we zijn thuis om 7.15u. vertrokken, staat er al veel volk aan te schuiven om de bagage af te geven. Een van hen, Dirk De Ridder, vertrekt naar Kisantu. Mijn handbagage is aan de zware kant: een rugzak van 10 en een valies van 20 kilogram. Gelukkig heb ik een e-mail van Memisa uitgeprint waarin staat dat ik naast de handbagage twee valiezen van 32 kilogram als bagage mag meenemen, tegenover 23 kilogram normaal gezien, anders kon ik hoe dan ook bagage achterlaten ofwel betalen voor de extra kilo's. Tweeëndertig kilogram is dus tweeëndertig kilogram: de materiaalkoffer met wielen die ik met een deel van de subsidies van Stad Waregem aangekocht heb, is zo volgeladen dat hij drie kilogram teveel weegt. Onderhandelen baat niet, ik moet het overgewicht achterlaten. In feite heb ik niets teveel mee alleen is dat niets teveel gewoon te zwaar. Gelukkig zijn er grote zakken in mijn broek en vest én worden passagiers, kledij inbegrepen, niet gewogen. Ik kan daar die drie kilogram overgewicht relatief gemakkelijk wegstoppen: o.a. twee boeken en een elektromagneet voor de generator van Katako-Kombe.

Juist voor ik het vliegtuig wil opstappen, moet ik aan de laatste controle met een beambte meegaan naar een bureautje van de bagagediensten. Er is een probleem met mijn bagage en dat moet geverifieerd worden. "Wat zit er je bagage?" vraagt men mij, "iets vloeibaar?" Ik leg uit dat ik epoxyverf en thinner bij heb om het blad van een betonnen labotafel te schilderen. Verf en thinner worden als gevaarlijke stoffen aanzien die niet in de bagageruimte van een vliegtuig als bagage mogen vervoerd worden. Ze worden in beslag genomen. Mijn materiaalkoffer is op slag 11 kilogram lichter. Op mijn vraag wat er met die verf zal gebeuren krijg ik als antwoord dat ze naar BATC gebracht zal worden, waarschijnlijk om te vernietigen. Nadat ik de verf zo goed en zo kwaad opnieuw verpakt heb, schrijf ik er de naam op van Dr. Kluyskens, ook zijn telefoonnummer in de hoop dat iemand van BATC hem zal opbellen en dat de verf niet verloren zal gaan. Veel hoop geeft men mijn niet. De verf is duur, ze heeft bijna €300 gekost. Op het tafeltje boven mijn koffer staat een grote lading in beslag genomen spuitbussen haarlak.

Bij het instappen geeft een jonge steward mij ook nog commentaar over mijn te grote handbagage (rugzak en kleine valies). Zijn chef, 'Redcap Johan' uit een VRT serie, ziet er echter geen graten in maar in het vliegtuig is het klaar: ze kan niet in het bagagerek. Die jonge steward had dus wel gelijk. Gelukkig heb ik een stoel helemaal achteraan gekozen zodat mijn valies achter mij kan geschoven worden. Op één stoel na zit het vliegtuig vol.

Na een directe vlucht, dat is anders dan de vier vorige jaren, landen we om 18u. en rond 20u. verlaten we het luchthavendomein van Ndjili. Al mijn bagage is mee, de verf uitgezonderd natuurlijk en mijn materiaalkoffer heeft een wiel verloren. We zullen daar de volgende dagen een oplossing moeten voor vinden.

De grensambtenaren waren heel wat meegaander dan de eerste drie keer dat ik hier kwam. De omschrijving 'vriendelijk' mag zelfs gebruikt worden. Dit is hopelijk nu de algemene regel hier ofwel heb ik voor het tweede jaar op rij een 'goede' ambtenaar getroffen.

De weg van Ndjili richting centrum Kinshasa is, op een drietal keer 100 à 300 meter na, véél verbeterd. Het is wel nog altijd even stoffig maar in vergelijking met de vorige jaren lijkt er minder volk langs de straat. Het is er voor de voetgangers wel gevaarlijker op geworden.

Dieudonné, een jonge confrater van Jules (zie 2011) houdt me gezelschap bij het avondmaal. Jules is sinds vandaag weer in Kinshasa na een familiebezoek en stage in de Evenaarprovincie maar logeert een paar straten verder.

Tegen half tien komt Dirk De Ridder met zijn equipe aan bij de Kapucijnen. Dirk en zijn collega Günther De Win zijn urologen die in het ziekenhuis van Kisantu gedurende vier dagen intensief fisteloperaties zullen uitvoeren. Ze hebben er 40 gepland. De equipe bestaat verder uit een koppel pediaters en een verpleegster. Een andere verpleegster is hen voor gereisd en verblijft ondertussen al een week in Kisantu.

